

Τέχνες & γράμματα ΒΙΒΛΙΟ

Η ιστορία του Ζάχου και της Λένας

Ο γάτος που έφυγε από τη ζωή αλλά άφησε εδώ το χαμόγελό του

ΛΕΝΑ ΔΙΒΑΝΗ
Εγώ ο Ζάχος Ζάχαρης
εκδ. Πατάκη, σελ. 168

της ΤΑΣΟΥΛΑΣ ΕΠΙΤΑΚΟΙΛΗ

Ο πατέρας του ήταν Τούρκος εξ Αγκύρας, καθαρόαιμος και αριστοκράτης. Η μητέρα του αδέσποτη, κακεκτικη, μονόφθαλμη και μάλλον άσχημη, αλλά γνώστρια του savoir faire της αδέσποτης ζωής. Από το αναπάντεχο σμίξιμό τους προέκυψε εκείνος: κατάλευκος σαν παγωτό βανίλια, με το ένα του μάτι λαχανί και το άλλο θαλασσί, πανέξυπνος και γαλιψός.

Το μέλλον του θα ήταν πιθανότατα προδιαγεγραμμένο, δηλαδή θα βίωνε και ο ίδιος τα βάσανα των αδέσποτων ζώων, αν στον δρόμο του, μια αυγουστιάτικη βραδιά, στη διάρκεια ενός οικογενειακού μπάρμπεκιου, δεν βρισκόταν η Δεσποσύνη. Ή, για να είμαστε ακριβείς, αν εκείνος με μαστρία δεν είχε κανονίσει να βρεθεί στον δικό της δρόμο, και δεν την είχε υιοθετήσει με συνοπτικές διαδικασίες. Κάπως έτσι ξεκίνησε μια ιστορία αγά-

πης ανάμεσα στη συγγραφέα Λένα Διβάνη, καθηγήτρια Ιστορίας της Εξωτερικής Πολιτικής στη Νομική Σχολή Αθηνών μέχρι πρότινος, και σε έναν νεαρό γάτο, που ονομάστηκε Ζάχος (γιατί ήταν φτυστός ο... Ζάχος Χατζηφωτίου, ο αείμνηστος βοηθός της Λένας) και Ζάχαρης (προφανώς επειδή ήταν γλύκας).

Και τα χρόνια περνούσαν, με γουργουρητά και αγκαλιές, με ζήλιες και καβγαδάκια, με αγάπη και αφοσίωση. Η σχέση του Ζάχου με την κυρά του γινόταν ολόένα και πιο δυνατή. Τίποτα δεν του έλειπε. Ή, μάλλον, υπήρχε κάτι που ονειρευόταν: να γίνει πρωταγωνιστής σε ένα από τα βιβλία της Δεσποσύνης. Όμως ο χρόνος μετράει διαφορετικά για τα ζώα, είναι πιο συμπτυκνωμένος. Ο Ζάχος έχασε την ορμή της νιότης και κουβαλούσε πια τα βαρίδια κάθε ηλικιωμένου ζώου: το βλέμμα του θάμπωσε, το τρίχωμά του αραιώσε, η διάθεσή του για παιχνίδια και λιχουδιές εξανεμίστηκε, οι κινήσεις του έγιναν αργές και επώδυνες.

Το βράδυ πριν αφήσει την

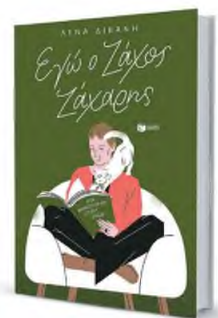
Τα ζώα μπαίνουν στην καθημερινότητά μας και την αλλάζουν. Μας δίνουν χαρά. Μας μπολιάζουν με την αθωότητά τους, Μας γιαιτρεύουν με την αγάπη τους, Μας κάνουν καλύτερους ανθρώπους.

τελευταία του πνοή ονειρεύτηκε ότι ζούσε την ιστορία του με τη Δεσποσύνη ανάποδα, από το τέλος προς την αρχή, λες και ήταν ο Μπέντζαμιν Μπίτον των γάτων. Αφήνοντας πίσω τα δάκρυα των γηρατειών, της αρρώστιας και της ανημποριάς τους, φαντάστηκε ότι προχωρούσαν μέρα με τη μέρα προς τα πίσω, όλο ελπίδα και ανυπομονασία, να ξαναζήσουν επίτελους την έξαρση της πρώτης τους συνάντησης, όταν εκείνος ήταν μια μικρή χνουδωτή μπάλα, που βγήκε από την κρυψώνα του, τους θάμνους εκείνης της αυ-

λής, και έτρεξε στην αγκαλιά της. «Τελικά δεν πειράζει που δεν κατάφερα να γίνω βιβλίο, μου φτάνει και μου περισσεύει που κατάφερα να γίνω ο αγαπημένος της», είπε ο Ζάχος Ζάχαρης κι έφυγε από τον μάταιο τούτο κόσμο.

Όμως διαψεύστηκε. Και αγαπημένος της έγινε, και ήρωας σε ένα βιβλίο με την εξιστόρηση του βίου του και τίτλο το όνομά του. Κυκλοφόρησε για πρώτη φορά το 2012 και τώρα σε νέα, ακόμα πιο φροντισμένη έκδοση (Πατάκης).

Τα ζώα μπαίνουν στη ζωή μας

Η νέα έκδοση του βιβλίου της Λένας Διβάνη «Εγώ ο Ζάχος Ζάχαρης». Το βιβλίο εκπληρώνει την «επιθυμία» του γάτου, η οποία ήταν να γίνει πρωταγωνιστής σε ένα από τα έργα της Λένας Διβάνη. Πρόκειται για μια ιστορία συνύπαρξης, γλυκόπικρη, γραμμένη με κούμφορ και ευαισθησία.

και την αλλάζουν. Μας δίνουν χαρά. Μας μπολιάζουν με την αθωότητά τους. Μας μαθαίνουν τι σημαίνει αφοσίωση και ανιδιοτέλεια. Μας γιαιτρεύουν με την αγάπη τους. Μας κάνουν καλύτερους ανθρώπους. Και με την παρουσία, και με την απουσία τους, γιατί ακόμα κι όταν πεθαίνουν είναι πάντα μαζί μας, πολύτιμο κομμάτι των αναμνήσεών μας. Τα χρώματα των στιγμών που μοιραστήκαμε είναι ολόζωτα, δεν ξεθωιάζουν ποτέ, όσα χρόνια κι αν περάσουν.

Η ιστορία του Ζάχου και της Λένας, μια ιστορία συνύπαρξης, γλυκόπικρη, γραμμένη με κούμφορ και ευαισθησία, το αποδεικνύει. «Έφυγα αλλά άφησα εδώ το χαμόγελό μου. Για πάντα», λέει ο Ζάχος. Μ' αυτή τη φράση τελειώνει το βιβλίο. Κι είναι τόσο μια τόσο αληθινή. Όσοι έχουμε αγαπήσει και αποχαιρετίσει ένα ζώακι το ξέρουμε καλά...